

РОЗДІЛ I

Я дізнався про смерть дядечка Джейка дуже неочікувано — з ранкового шоу «Мікрофон CNBC».

Я дивився «Мікрофон» просто тому, що звик: коли я працював журналістом у відділі бізнес-новин «Chicago Tribune», вмикав це шоу зранку, перемикав канали «Bloomberg» та «Fox Business», поки ми з дружиною Жанін готувались кожен до свого дня. Зараз це шоу мені вже не дуже потрібне — вчителі на заміні зазвичай не зобов'язані слідкувати за станом азіатських ринків, щоб панькатися з купою учнів сьомого класу з поглибленим вивченням англійської мови та літератури, але старі звички, як виявилось, залишаються з нами назавжди.

Ось так це й сталося — я збирався намастити арахісову пасту на тост і раптом почув ім'я «Джейк Болдвін» з айпаду, ввімкненого на моєму кухонному острові. Я завмер посеред процесу намащування арахісової пасту з ножом у руці, поки один з ведучих, Ендрю Росс Соркін, оголошував, що мій дядечко Джейк, мільярдер-самітник, власник третьої за розмірами мережі парковок у Північній Америці, помер від раку підшлункової залози у віці шістдесяти семи років.

— Ти це чула? — спитав я свою партнерку по сніданку. Це була зовсім не моя дружина Жанін, тому що Жанін більше не була моєю дружиною й не жила зі мною. Жанін повернулася до свого рідного Бостона й тепер зустрічається з інвестиційним банкіром. І якщо її сторінка в інстаграмі не бреше, більшість часу в неї все чудово — вона знаходить прекрасні місця для відпочинку в різних країнах світу. А моя

партнерка по сніданку — це Гера, біло-руда кішка, яка, коли я повернувся до будинку свого дитинства після розлучення й звільнення, виплигнула з кущів у дворі за будинком і повідомила мені за допомогою нявчання, що тепер вона живе зі мною. Сніданок Гери — «Meow Mix»; вона їла посеред кухонного острова й дивилась разом зі мною «Мікрофон», мабуть, вирішуючи, чи можна вважати Ендрю Росса Соркіна їжею, яку вона могла б розпатрати.

Я й гадки не мав, що дядечко Джейк хворий, тим паче на рак підшлункової залози; саме ця хвороба вбила і його товариша-мільярдера Стіва Джобса. (Мій мозок на журналістському автопілоті почав писати перший абзац некролога дядечка. Я вже казав, що старі звички не вмирають?) Чесно кажучи, я навіть не можу сказати, що дядечко Джейк приховував від мене цю інформацію. Він просто зі мною взагалі не спілкувався від того часу, коли мені було п'ять років. Джейк посварився з моїм батьком, коли ховали маму. Я пам'ятаю крики, а потім Джейк немов просто перестав існувати. Тато надавав перевагу такому способу спілкування, й Джейк, напевне, теж. Як би там не було, Джейк не прийшов на похорон тата.

Щодо мене, я взагалі не думав про Джейка, поки не вступив до коледжу й не почав писати статті про бізнес для «Daily Northwestern». Ось тоді я й дізнався, що половина парковок у Еванстоні належить «BLP» — приватній мажоритарній компанії, яку повністю контролює Джейк. Я вирішив домовитись про інтерв'ю, думав, що зможу знайти лазівку, але у «BLP» не було відділу зв'язків з громадськістю або хоча б контактної інформації на сайті. Коли я зібрався одружитися, я вмовив тата дати мені адресу Джейка та запросив дядечка на весілля, головним чином щоб дізнатися, що буде далі. Джейк не з'явився, але надіслав подарунок — кавові ложечки й таємничу записку. Після цього я перестав про нього думати. Джейк майже не був присутній у медіапросторі й ніколи не з'являвся в новинах, тому забути про нього було легко.

Завдяки відсутності в газетах інформації про Джейка «CNBC» мала перевагу. Я спостерігав, як Соркін і, ймовірно, його сценаристи намагалися сказати щось важливе про людину, яка була, вочевидь, важливою — мільярдер, як би там не було, важливі для «CNBC», — але дядечко Джейк зробив свої мільярди найменш спокусливим з усіх можливих способів. Стів Джобс подарував світові «Макінтош», айфон і техніку стилю життя, наприклад цей планшет, на якому я дивлюся «Мікрофон». А дядечко Джейк подарував людям місця для паркування. «CNBC» вирішили цю проблему відсутності драматизму, запросивши журналіста з журналу про паркування «Parking Magazine», рупор Національної асоціації паркувальників, — так, цей журнал і асоціація існують.

— От дідько, — сказав я, коли з'явився журналіст, і кинув у айпад шматок тосту з арахісовою пастою. Тост врізався в екран, залишив на ньому пляму від арахісової пасти й приземлився перед Герою, яка подивилась на мене зніяковіло.

— Це бісів Пітер Різ, — пояснив я, махнувши рукою на вочевидь записане на ноутбучі обличчя Пітера, який розповідав про вплив смерті Джейка на критично важливу сферу критих парковок. Він жахливий журналіст. Я знаю, я з ним працював.

Гера зовсім не вражена, їсть крихти від тосту з арахісовою пастою.

Я справді працював з Різом, у «Tribune». І він справді був жахливим журналістом. Пам'ятаю, один заступник редактора показував, як він задушить Різа, коли той заповор важливу статтю, і ми з іншими журналістами мали її рятувати. Нас із ним скоротили з «Tribune» приблизно одночасно. Він мене дратував. Хоча його нове сідало в «Parking Magazine» в репутаційному сенсі було кроком донизу, він все одно якось залишився в журналістиці, а я влаштувався вчителем на заміні у своєму старому шкільному окрузі. На це були причини: я розлучився, я був розбитий, тато захворів, і я

повернувся, щоб піклуватися про нього, водночас залишуючи власні екзистенційні рани, але від цього моє роздратування не стало менш болючим. Ось Пітер бісів Різ у «Мікрофоні», він мешкає у Вашингтоні, поки я їм тост у будинку, в якому виріс, але який юридично мені не належить, і моя єдина подруга — кішка.

— З мене досить! — сказав я й вимкнув Різа, коли він пояснював, що «BLP» — це приватна компанія, і смерть власника не спричинить значного впливу на вартість акцій інших паркувальних компаній, які продаються на біржі. Мабуть, це була неправда, але ніхто, навіть Різ і Соркін, не спромоглися дослідити цю тему глибше, і, як би там не було, рекламу вони сюди вставили. Ось таке громадське надбання мільярдера, підсумок його життя: дві хвилини бізнес-репортажу, про який скоро всі забудуть, і реклама засобу від розладу шлунка.

І тут раптом задзвонив мій телефон — несподівано в нашу епоху текстових повідомлень. Я подивився на екрані, хто це дзвонить: Ендрю Бакстер, давній друг тата, юрист, виконавець його заповіту на майно, яке майже повністю складалося лише з будинку, в якому я жив. Я застогнав. Чого б Енді від мене не хотів, для цього було ще надто рано. Я ввімкнув режим голосової пошти й доїв тост.

— Як я виглядаю? — спитав я Геру.

Я вдягнув не свою звичну уніформу вчителя на заміні — білу сорочку, светр без рукавів і докери. Натомість я був у своєму найкращому костюмі, він же — й мій єдиний костюм; саме його я вдягав на своє весілля та на похорон батька, а в проміжку між цими двома подіями не вдягав жодного разу. Костюм насправді був не повний, тому що під час переїзду до батькового будинку я, вочевидь, загубив взуття до нього. На татовому похороні я був у чорних скетчерах. Тоді їх ніхто не помітив, і сьогодні, сподіваюсь, теж ніхто не помітить.

— Ти б дала мені вантажівку грошей, якби побачила мене в такому вбранні?

Гера тихо муркотить і повільно блимає очима на знак схвалення. Ну звісно, вона його схвалила. Вона вибрала для мене краватку, зелену краватку, — лягла на червону, коли я поклав її на ліжко поруч із зеленою, щоб вона вибрала між ними.

— Дякую, — сказав я своїй кішці. — Як завжди, твоє схвалення для мене найважливіше.

Задоволена Гера повернулася до свого «Meow Mix».

Я подивився на годинник. Зустріч через двадцять хвилин. Через двадцять хвилин я дізнаюся, яким шляхом йтиме моє життя кілька наступних років. На відміну від дядечка Джейка, мені не потрібні мільярди доларів, щоб досягти будь-якої зі своїх цілей. Цілком вистачило б кількох мільйонів.

Белінда Деролл подивилася на екран свого комп'ютера.

— Отже, пане Фіцер, ви хочете отримати позику на розвиток власної справи на суму... три мільйони чотириста тисяч доларів.

— Саме так, — підтвердив я.

Я сидів в офісі Деролл у приміщенні «Першого національного кредитно-депозитарного банку Беррінгтона», яке нещодавно відремонтували після того, як банк придбала чиказька фінансова компанія «CerTrust». Вони купували місцеві банки й залишали стару назву, тому всі в місті думали, що й надалі мають справу з місцевим бізнесом, а не з безликим фінансовим левіафаном. Тут панував запах свіжої фарби та випаровувань від килимів, щойно покладених для пожвавлення руху відвідувачів.

Я прийшов на зустріч трохи зарано. Деролл увійшла до кабінету й представилася. Вона сказала, що моє обличчя здається їй знайомим, і ми з'ясували, що вона вчилася в молодших класах середньої школи Беррінгтона, коли я був

у випускному класі. Вона запам'ятала, що я мав неприємності з редактором шкільної газети через публікацію статті про містера Кінкейда, вчителя алгебри в дев'ятому класі й за сумісництвом найбільшого постачальника метамфетамінів у кампусі. Мене відсторонили від роботи за те, що я не показав статтю вчителям-консультантам перед публікацією. Містер Кінкейд отримав шість років у виправному центрі «Big Muddy River» за зберігання та розповсюдження. Я вважаю, що він легко відбувся.

Деролл спитала, чи я й досі пишу. Я відповів, що працюю над романом. Стандартна брехня.

— Ви хочете отримати позику на розвиток власної справи тут, у Беррінгтоні, — продовжила Деролл.

— Так, я хочу купити паб «У МакДугала».

— О! — Деролл підняла очі від екрана й подивилась на мене. — Люблю «У МакДугала».

Я кивнув:

— Усі люблять. Паб «У МакДугала» залишався родзинкою Беррінгтона кілька десятиліть. Він працював у надзвичайно вигідному місці — на перехресті вулиць ділового центру, поки інші бари й ресторани з'являлися й зникали. Отже, ель та величезні тарілки смаженої картоплі ніколи не виходять з моди в передмісті Чикаго.

— Я там вперше випила, — сказала Деролл, а потім додала:

— Ну, гаразд, вперше випила на законних підставах.

Я знову кивнув і піддакнув:

— Усі так роблять.

— Ви не знаєте, чому паб продають?

— Погіршення економічної ситуації зашкодило бізнесу. До того ж Бреннан МакДугал хоче піти на пенсію, а ніхто з його дітей не хоче керувати цим бізнесом, — відповів я. — Ось що буває, коли всі діти закінчують коледж. Тепер вони не хочуть керувати пабом.

— А ви не закінчили коледж? — спитала Деролл.

— Закінчив, але на відміну від дітей МакДугала, які отримали ступінь магістрів бізнесу, я отримав ступінь з журналістики, — відповів я.

Деролл кивнула.

— Он як, — вона подивилася дані на екрані. — Отже, ви хочете стати власником паба...

— Паба, сусіднього ресторану та будівлі, в якій вони знаходяться. Бреннан МакДугал продає це все. Все вже готове. Мені потрібно лише прийти.

— Ви маєте досвід керування пабом? Або рестораном?

— Ні, — визнав я. — Але в «У МакДугала» вже є персонал і менеджери.

Почувши це, Деролл насупилася.

— Цей сектор завжди ризикований. Ресторани весь час прогорають. Навіть з досвідченими менеджерами та персоналом. А зараз для цього бізнесу настали ще ненадійніші часи.

— Звісно, — погодився я. — Але ви самі сказали, що вперше випили на законних підставах саме в пабі «У МакДугала». Цей заклад — візитівка Беррінгтона. Мешканці міста хочуть відвідувати цей паб. І я хочу, щоб він працював для них. Я не кажу, що це не ризиковано. Коли я працював журналістом у «Tribune», я кілька років вів колонку про місцеві компанії. Я знаю, як буває з ресторанами. Але паб «У МакДугала» — це настільки надійна справа, наскільки це можливо. Я навіть не буду змінювати назву.

Деролл клацнула по клавіатурі й на мить замовкла, читаючи інформацію на моніторі.

— У переліку «Zillow» зазначено, що будівля продається за три мільйони чотириста тисяч доларів, — сказала вона. — Ви просите на розвиток справи повну суму.

— Так.

— Не хочете внести якусь частку власних коштів?